

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 27 sierpnia 2019 roku powód (...) Bank S.A. z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanego M. F. kwoty 77.558,01 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 73.664,43 zł liczonymi od dnia 22 sierpnia 2019 roku do dnia zapłaty (k. 1-2). Ponadto powód domagał się zasądzenia kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa prawnego.

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Trzciance z dnia 10 lipca 2020 roku ustanowiony został kurator dla nieznanego z miejsca pobytu dłużnika M. F. w osobie r.pr. R. Ł..

Pismem z dnia 18 sierpnia 2020 roku działający w imieniu pozwanego kurator wniósł o oddalenie w całości powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów wynagrodzenia kuratora pozwanego według norm przypisanych. Pozwany zakwestionował podpis pod umową kredytową wskazując, że umowę mogła zawrzeć osoba trzecia po zgubieniu dowodu osobistego przez pozwanego. Ponadto pozwany wskazał, iż umowę podpisała ze strony powoda osoba nieumocowana do dokonania takiej czynności. Podobnie nie wynika ze złożonych przez powoda dokumentów umocowanie osoby składającej oświadczenie o wypowiedzeniu umowy, a zatem skutecznie umowy nie wypowiedziano.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 kwietnia 2016 roku M. F. zawarł z (...) Bank (...) S.A. umowę nr (...) o udzielenie kredytu konsolidacyjnego. Kredyt opiewał na kwotę 90.377,02 zł. Z tego kwota 70.480 zł była przeznaczona na spłatę poprzednich zobowiązań, kwota 6.097,72 zł została przeznaczona na cele konsumpcyjne, kwota 9.970,72 zł była przeznaczona na opłacenie prowizji, kwota 3.828,89 zł została przeznaczona na sfinansowanie opłaty dla pośrednika kredytowego. Umowa została zawarta na 11 lat. Kredyt został oprocentowany według zmiennej stopy procentowej wynoszącej w chwili zawierania kredytu 8,9%, a umowa określiła zasady ustalania tej stopy procentowej. W przypadku braku spłaty raty w określonym terminie, pobierane były od zaległej kwoty odsetki według zmiennej stopy zadłużenia przeterminowanego. Oprocentowanie zadłużenia przeterminowanego zostało określone w punkcie 1 ust.11 w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie w rozumieniu kodeksu cywilnego, to jest dwukrotność wartości będącej sumą stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego oraz 5,5 punktów procentowych. Punkt 6 ust.1 Umowy przewidywał 30 dniowy termin wypowiedzenia. W przypadku wypowiedzenia pożyczkobiorca był zobowiązany spłacić kredyt z należnymi odsetkami, prowizjami i opłatami do końca okresu wypowiedzenia. W punkcie 9 ust. 10 Umowy M. F. zobowiązał się informować pożyczkodawcę o każdej zmianie swojego adresu zamieszkania. Całkowita kwota do zapłaty została określona w umowie na 142.031,58 zł. Umowa przewidywała miesięczne raty. Pod umową złożył podpis M. F. i jego żona N. F., a ze strony pożyczkodawcy J. D.. M. F. podpisał też dyspozycję wypłaty kredytu. Dnia 14 kwietnia 2016 roku kredyt został wypłacony.

Dowód: umowa z dnia 14 kwietnia 2016 roku – k. 13-18; dyspozycja wypłaty – k. 19; harmonogram spłat – k. 34-36; faktury podpisane przez M. F. – k. 76-79; kopia dowodu osobistego M. F. – k. 80; potwierdzenie wypłaty kredytu – k. 92; pismo z Urzędu Miasta w C. z dnia 11 stycznia 2021 roku – k. 112)

(...) SA. z siedzibą w S. zawarła z (...) Bankiem (...) S.A. już w dniu 1 kwietnia 2015 roku umowę o współpracy nr (...) 003. W umowie tej (...) S.A. zobowiązała się sprzedawać produkty Banku w ramach świadczenia usług pośrednictwa finansowego. Zgodnie z §2ust.1lit. i (...) S.A. potwierdzała autentyczność podpisów składanych przez klienta i jego małżonka. Strony te spisały też umowę dnia 21 kwietnia 2015 roku. W ramach tej umowy do zawierania umów w imieniu (...) Banku (...) S.A. otrzymał pracownik (...) S.A. J. D..

Dowód: umowa z dnia 1 kwietnia 2015 roku – k. 84-89; załącznik do aneksu – k. 90; załącznik nr 2 do umowy z dnia 21 kwietnia 2015 roku – k. 90; upoważnienie – k. 91; umowa z dnia 21 kwietnia 2015 roku o współpracy – k. 105-110)

(...) Bank (...) S.A. zmienił nazwę firmy na (...) Bank S.A. wpisem z dnia 28 października 2016 roku.

Dowód: okoliczność wynikające z KRS – bezsporna

M. F. spłacał opisany wyżej kredyt do lutego 2019 roku. Łącznie wpłacił 58.175,81 zł.

Dowód: zestawienie należności i spłat kredytu – k. 26-29

W marcu 2019 roku zostało sformułowane do M. F. wezwanie do zapłaty zaległości w zakresie spłaty powyższego kredytu. Dnia 21 maja 2019 roku do M. F. na adres (...) zostało wysłane wypowiedzenie opisanej wyżej umowy. Wypowiedzenie to było drugi raz awizowane 3 czerwca 2019 roku. Po upływie 30 dni, z dniem 8 lipca 2019 roku umowa została wypowiedziana. W dniu 24 lipca 2019 roku zostało przygotowane wezwanie do spłaty całej należności. Wypowiedzenie zostało podpisane przez A. P. działającą na podstawie pełnomocnictwa z dnia 2 listopada 2016 roku.

Dowód: wezwanie z dnia 29 marca 2019 roku – k. 25; wypowiedzenie z dnia 21 maja 2019 roku z dowodem nadania i potwierdzeniem awizowania – k. 20-23; wezwania do zapłaty z 24 lipca 2019 roku – k. 24; pełnomocnictwo z dnia 2 listopada 2016 roku – k. 75

M. F. ma do zapłaty 73.664,43 zł należności głównej, 2.563,74 zł odsetek umownych i 1.329,84 zł odsetek za zwłokę liczonych do dnia 21 sierpnia 2019 roku.

Dowód: rozliczenie kredytu – k. 30, 31.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na mocy powołanych powyżej dokumentów. Sąd uznał, iż nie ma podstaw do kwestionowania autentyczności podpisów M. F. pod umową z dnia 14 kwietnia 2016 roku. Powód przedłożył wzory pisma M. F. nakreślone na fakturach sprzedaży (k.76-79), a także kopię dowodu osobistego pozwanego (k.80). Na wszystkich tych dokumentach znajdują się podobne podpisy. Kurator pozwanego opierał zarzut w tym zakresie na możliwości posłużenia się przez osobę trzecią dowodem osobistym pozwanego, ale okoliczność ta nie dała się pozytywnie potwierdzić. Umowa zawiera szereg danych pozwanego, niemal cała kwota została przeznaczona na spłatę zobowiązań pozwanego w innym banku. Pod umową podpisała się również żona pozwanego N. F., której numer dowodu osobistego również spisano. Taki ciąg okoliczności pozwala na potwierdzenie autentyczności oświadczenia M. F. pod przedmiotową umową. Z pisma Urzędu Miejskiego w C. dnia 11 stycznia 2021 roku wynika, że pozwany nie zgłaszał zaginięcia czy kradzieży dowodu osobistego.

W zakresie upoważnienia J. D. powód przedstawił umowy (k.84-90, 105-110), wraz z pełnomocnictwem (k.91). W zakresie upoważnienia do wypowiedzenia umowy kredytu powód przedstawił pełnomocnictwo dla A. P. (k.75). Art. 97 k.c. stanowi jednoznacznie, iż osobę czynną w lokalu przedsiębiorstwa przeznaczonym do obsługi publiczności poczytuje się w razie wątpliwości za umocowaną do dokonywania czynności prawnych, które zazwyczaj bywają dokonywane z osobami korzystającymi z usług tego przedsiębiorstwa. Podzielić należy stanowisko wyrażone w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2003 r. (IV CK 286/02, LEX nr 164015) iż, „jeżeli zakład pracy powierza swojemu pracownikowi stanowisko, z którym wiąże się prowadzenie rokowań i składanie ofert, których wymiana może doprowadzić do zawarcia umowy, to należy uznać, że jest on upoważniony do składania oświadczeń woli w imieniu tego zakładu, w sprawach objętych jego zakresem czynności. Przepis art. 97 k.c. odnosi się do wszystkich osób, które mają faktyczną możliwość dokonywania czynności prawnych w obiektach przedsiębiorstwa i ma zastosowanie zawsze, gdy przedsiębiorstwo nie poinformowało w sposób wyraźny swoich klientów o tym, że konkretne osoby czynne w jego lokalu nie są umocowane do zawierania umów.”. A. P. składając oświadczenie o wypowiedzeniu umowy dnia 21 maja 2019 roku działała niewątpliwie w siedzibie Banku, a zatem była upoważniona do składania oświadczeń w imieniu powoda. Jak wynika z wpisu w Krajowym Rejestrze Sądowym podpisujący się pod pełnomocnictwem M. K. został wpisany jako prezes zarządu dnia 18 marca 2016 roku i pełni tę funkcję do chwili obecnej. Z kolei prokurent H. P. został wpisany jako prokurent do Krajowego Rejestru Sądowego 14 sierpnia 2013 roku a wykreślony dnia 22 listopada 2016 roku. Zatem obydwaj byli umocowanie do podpisania pełnomocnictwa.

Podobnie należy ocenić rolę J. D. w zakresie zawarcia umowy kredytowej w imieniu powoda. Z jednej strony J. D. miał umocowanie w postaci pełnomocnictwa do podpisywania umów w imieniu banku (k.91), z drugiej strony osoba

udzielająca mu tego pełnomocnictwa powołała się na umowę o współpracy z Bankiem (k.105-110). Faktem jest, iż z upoważnienia z dnia 21 kwietnia 2015 roku nie wynika prawo do zawierania umów w imieniu banku (k.90), ale biorąc pod uwagę okoliczność, iż Bank nigdy nie kwestionował skuteczności zawarcia tej umowy uznać należy, iż w świetle art. 103§1 k.c. nastąpiło dorozumiałe potwierdzenie faktu zawarcia takiej umowy przez J. D. w imieniu powoda.

Wypowiedzenie zostało doręczone pozwanemu poprzez stworzenie mu możliwości zapoznania się z jego treścią. Z ustaleń Komornika próbującego doręczyć odpis pozwu pozwanemu wynika, że dopiero jesienią 2019 roku (k.48) M. F. wyprowadził się z adresu (...). Zatem w momencie awizowania przesyłki w maju 2019 roku zamieszkiwał jeszcze pod tym adresem. Ponadto pozwany zobowiązał się w umowie do podawania Bankowi nowego adresu, co niewątpliwie zgodnie z art. 355§1 k.c. można traktować jako obowiązek pociągający za sobą konsekwentnie negatywne skutki w postaci uznania za doręczoną korespondencję na wskazany w umowie adres zamieszkania.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 69 ust.1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz.U.2020.1896 t.j.), przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Z kolei w myśl art. 3 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (t.j. Dz. U. z 2014 roku, poz. 1497 ze zm.) przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 złotych albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi, przy czym za umowę o kredyt konsumencki uważa się między innymi umowę pożyczki.

W niniejszej sprawie pozwany zawarł z (...) Bank (...) S.A., obecnie (...) Bank S.A., za pośrednictwem pośrednika kredytowego (...) S.A. umowę kredytu, mocą której otrzymał kwotę 90.377,02 zł a zobowiązał się do zapłaty kwoty 142.031,58 zł w ciągu 11 lat. Umowa ta została wypowiedziana z dniem 8 lipca 2019 roku.

Zgodnie z art. 471 k.c. dłużnik zobowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonania lub nienależyte wykonanie zobowiązania jest następstwem okoliczności za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W przypadku roszczenia o zapłatę, ciężar udowodnienia, iż zapłata nastąpiła w terminach i na warunkach wynikających z umowy spoczywa na pozwanym.

Powód wykazał wysokość zaległości pozwanego załączonym zestawieniem operacji na koncie kredytowym (k. 26-33). Obowiązkiem pozwanego było wykazanie spłaty tej należności (art.6 k.c.). Ponieważ pozwany nie wykazał spłaty zadłużenia, Sąd zasądził całą dochodzoną kwotę.

Art. 481 § 1 k.c. stanowi, iż jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zgodnie z art. 481 § 1, § 2 i § 2¹ k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5.5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzycielność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy. Maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie).

Opóźnienie dłużnika występuje, jeżeli zobowiązanie jest ważne, a roszczenie wierzyciela wymagalne. Prawidłowość zachowania się dłużnika w wykonaniu zobowiązania jest oceniana z uwagi na czas, w którym zobowiązanie powinno

zostać wykonane. Termin wykonania świadczenia jest w tej sytuacji rozumiany jako ostatni dzień, w którym najpóźniej świadczenie powinno zostać spełnione przez dłużnika według treści zobowiązania. Moment ten jest zawsze dniem poprzedzającym dzień wymagalności. Wymagalność jest zatem stanem, w którym wierzyciel uzyskuje możliwość żądania zaspokojenia, a dłużnik zostaje obciążony obowiązkiem spełnienia świadczenia. Z nadejściem wymagalności wierzyciel może wystąpić z powództwem o zaspokojenie. Termin wykonania świadczenia wyznacza natomiast końcowy moment, do którego dłużnik, spełniając świadczenie, nie popada w opóźnienie względnie zwłokę w wykonaniu zobowiązania.

Powód skapitalizował odsetki zaległe na dzień 21 sierpnia 2019 roku licząc je od 8 lipca 2019 roku. Licząc od kwoty 73.666,43 zł za okres od 8 lipca 2019 roku do 21 sierpnia 2019 roku dało to 1.271,47 zł zaległych odsetek. Do tego dochodzą zaległe odsetki naliczone od nieterminowo płaconych rat w okresie przed wypowiedzeniem umowy w wysokości 58,37 zł (k.26). Razem dało to kwotę 1.329,84 zł. Prócz tego powód naliczył odsetki zapadłe w wysokości 2.563,74 za okres przed wypowiedzeniem umowy (k.31). Naliczenie odsetek znajdowało podstawę prawną w punkcie G i H oraz punkcie 1.19, 1.10. 1.11 umowy z dnia 14 kwietnia 2016 roku. Razem odsetki skapitalizowane to 3.893,58 zł.

Powód zasadnie domagał się dalszych odsetek umownych za opóźnienie od kwoty głównej. Żądanie to znajdowało podstawę prawną w punkcie 1.11 umowy z dnia 14 kwietnia 2016 roku. Dlatego Sąd zasądził odsetki jak w żądaniu pozwu.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. Koszty postępowania w całości obciążają pozwanego, ponieważ przegrał on proces. W przedmiotowej sprawie powód poniósł koszty sądowe w łącznej wysokości 11.683,82 zł. Na koszty te składają się opłata od pozwu w kwocie 3.878 zł, opłata za pełnomocnictwa w wysokości 17 zł, opłata na wynagrodzenie kuratora w wysokości 2.160 zł (5.400 zł x 40%), wynagrodzenie pełnomocnika powoda 5.400 zł (§2pkt6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych -Dz.U. z 2018, poz. 265), koszty doręczenia korespondencji przez komornika w wysokości 128,82 zł (k.47), koszty wniosku o ustanowienie kuratora w wysokości 100 zł. Mając na uwadze powyższe, Sąd zasądził od pozwanego M. F. rzecz powoda (...) Bank S.A. siedzibą w W. kwotę w wysokości 11.683,82 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sędzia Piotr Chrzanowski

ZARZĄDZENIE

1.Odnotować w kontrolce uzasadnień.

2.Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć r.pr. K. W..

3.Akta za 14 dni lub z apelacją.

T., dnia 25 stycznia 2021 roku

/-/ sędzia Piotr Chrzanowski